

[Orla Møller.]

hvad der er sket i den sidste uge, er vi fortsat enige om den principielle holdning til folketingets kontrol med de bestemmelser, der skal tages i EF, og dette er dog til syvende og sidst det værdifulde at få konstateret i denne debat.

Poul Schlüter: Jeg vil gerne begynde med et par kommentarer til den tale, som hr. Maigaard holdt i formiddags. Selv om hr. Maigaard er placeret på venstre fløj, er han alligevel en centrumsikkert i debatten i dag, og derfor hæftede jeg mig også meget ved hr. Maigaards indledningsord til talen. Hr. Maigaard sagde nemlig: vi har haft en kriselignende tilstand i dansk politik i den sidste uge. Har haft. Alligevel lagde jeg mærke til, at hr. Maigaard havde den samme kritik over for regeringens forhandlingsførelse som vi andre, og jeg lagde også mærke til, at hr. Maigaard havde den samme kritik af regeringens måde at tage forholdet til folketinget på som vi andre. Men så sluttede det alligevel med, at hr. Maigaard ligesom mente, at dette her drejede sig dog alligevel mest om de fremtidige forhandlinger. Og så sagde jeg til mig selv: hvad er det dog, der er sket? Tiltræder SF nu pludselig i dag, hvad SF har kritiseret så mange dage? Dækker SF nu i dag pludselig regeringen, efter at SF i de sidste 6 dage ikke har villet det? Nu skal jeg skåne hr. Maigaard for citater i et større antal af de meget krasbørstige udtalelser, han har været så flittig til at aflevere til dagspressen i løbet af den sidste uge. Jeg skal blot tage tre SF-citater, for det er nok til at vise, hvor SF stod. Den 29. januar sagde hr. Gert Petersen i Berlingske Tidende:

„Om vi vil støtte regeringen under en afstemning om en eventuel mistillidsdagsorden: det kommer meget an på, hvad en sådan mistillidsdagsorden indeholder...“

Det blev holdt svævende. Dagen efter, den 30. januar, efter at samme blad, Berlingske Tidende, har refereret et forlydende om, at SF ville stille et vilkår om, at mælkeordningstilskuddene bevarede, siger hr. Maigaard:

„Vil regeringen ikke gå med til det, må regeringen leve livet farligt, og det vil være uklogt —“

Og den tredje dag siger hr. Ømann i

Berlingske Tidende til spørgsmålet om, hvordan man vil stille sig, hvis regeringens liv kommer i fare:

„Det kan vi jo ikke sige, før vi får klarhed over den procedure, som regeringen må følge i forhold til folketinget i EF-spørgsmål.“

Man kan sandelig sige, at SF har skabt forventninger, og det bliver spændende at se, om SF nu i dag vil leve op til de mange udtalelser, man har fremsat.

Hr. Maigaards tale i dag synes jeg nok var et pragtstykke af forsagelse. Hr. Maigaard var en helt anden, end han var ugen før. Man kan næsten ikke se det, hvis man ikke lige ved det. Jeg er spændt på, om de barske SF-udtalelser om manglende tillid til regeringen i disse sager blot er mundsvejr. Hvis det er tilfældet, kan vi kun konstatere, at så er SF regeringens helautomatiske støtparti.

Så vil jeg gerne gøre blot en enkelt bemærkning til landbrugsministeren. Jeg stillede i min tale en lang række spørgsmål af saglig art til landbrugsministeren om tilrettelæggelsen af forhandlingerne i Bruxelles og om gennemførelsen af dem, men jeg fik overhovedet ikke svar på ét eneste af dem. Landbrugsministeren holdt sig til sin velforberedte redegørelse her i dag, og det er naturligvis hans ret, men så kan det heller ikke have megen interesse videre at drøfte med ham, hvordan det hele nærmere er forløbet. Når landbrugsministeren imidlertid siger, at hvis han ikke havde bøjet sig i Bruxelles på stedet tirsdag aften, var det udelukket, at den nye ordning kunne træde i kraft den 1. februar, og så tilføjer, at så ville det have kostet hundreder af millioner kr. for den danske landbrugsekspor, er dette jo et ganske løst, udokumenteret postulat. Det ligger i hvert fald fast, at landbruget omkring forhandlingernes afslutning i Bruxelles havde en anden opfattelse. Derfor er det stadig fuldstændig uforståeligt for alle os andre, at landbrugsministeren opgav uden sværds slag den tirsdag aften på trods af, at det forhandlingsgrundlag, som forelå dagen før, den 22. januar, var Kommissionens forslag om koefficienten på de 4,2, som var tiltrådt af 8 af de 9 ministre.

Men alt det skal jeg ikke gå nærmere ind i, for det er i og for sig nu underordnet, og derfor skal jeg heller ikke svare på mange